

розвиток капіталістичних відносин, ці зібрання законів значно підвищили авторитет Російської держави в очах більш цивілізованої Європи і проіснували, зазнаючи змін, до 1917 року.

УКРАЇНСЬКА МОВА В КОНТЕКСТІ ГРОМАДЯНСЬКОГО ДИСКУРСУ

Говгаленко Г.О., студент ННІЗН НАВС

Мова є найяскравішою ознакою етносу, його дужності культури і необхідною умовою його існування. У мові проявляється душа народу, його світогляд, його теперішнє, минуле і майбутнє. Мова - берегиня історичної пам'яті народу. Як першоелемент літератури, словесного мистецтва вона є джерелом національно значущих знань, які надають народу - мовотворцю сили і насаги на його шляхах успішної реалізації пізнавальних, виховних та усіх державотворчих завдань. Саме з вивчення мови починається пізнання світу, свого народу, його дужності. Звідси бере початок національно - патріотичне виховання.

Упродовж багатьох століть - як основа морально-духовних засад народу, основна і визначальна ідентифікуюча ознака українського етносу зазнавала постійний утисків, перешкод і прямих заборон щодо свого природного функціонування в усіх соціально важливих сферах суспільного побутування.

Політика денационалізації українського народу у формі мовної асиміляції, спрямованої на підрив основ національної самосвідомості, національної гідності, не пройшла, на превеликий жаль, безслідно: значна частина українського народу втратила свою останню «схованку духу» - материнську мову, що й позначилося на його мовному світогляді, духовно-ціннісних орієнтаціях, життєвих пріоритетах, на спроможності вирішувати нагальні проблеми матеріально-технічного, гуманітарно-культурного, освітньо-професійного розвитку нашого суспільства.

Національно-мовна ситуація в сучасній Україні визначається значною мірою наслідками і колишньої колоніальної її підлеглості і денационалізацією окремих її регіонів (Південь і Схід), зрусифікованих у мовному плані. Білінгвізм, чи двомовність, в основному є асиметричним - українсько-російським, а не природним, тобто рівноцінними. Внаслідок цього упродовж усіх років незалежності Української держави з боку деструктивних, антиукраїнських, антидержавних сил підіймається питання про ще одну, крім української державної, офіційної (державної) російської мови.

Мовна проблематика на фоні громадського дискурсу набула політичного змісту: окремими її аспектами маніпулює влада, особливо під час виборів, використовуючи у своїх цілях мовний світогляд і орієнтацію відповідної частини електорату. Це значною мірою негативно впливає на стабілізацію національно- мовних відносин у державі, зокрема виконання Закону про мови в Україні, Комплексних заходів щодо впровадження державної української мови в усіх сферах суспільного життя, зокрема у сферу вищої освіти, армії тощо.

Українська мова на сучасному етапі її функціонування, розвитку повертає собі природні (іманентні) риси і якості, що були втрачені в період обмежень, ідеологічних регламентацій і посиленого впливу

як виявилось, засвідчує і негативні тенденції мовного розвитку, що стосуються лібералізації мовних норм, існування варіантів орфографії, експансія ненормативної лексики.

Необхідною умовою утвердження української мови як державної і перетворення її в повновартісний засіб комунікацій в суспільстві, духовно-консолідуючий фактор українського народу виступає соціально-економічне процвітання держави - основа формування національної гідності, національно-мовної свідомості.

Ці та інші аспекти мовного життя в суверенній Україні за останні десятиліття виступають темою постійних обговорень, дискусій представниками громадськості різнополюсної політичної орієнтації, що свідчить про інформаційну відкритість, лібералізм, західну (чи, навпаки, євразійську) орієнтацію. Саме з антиколоніальних позицій зазнав критики нині чинний правопис, який виявився невідповідним вимогам часу. Процес деколонізації і глобалізації - розвитку тісних культурно-економічних взаємовідносин між народами веде й «до розширення кількості нації української мови за рахунок напівмовних і російськомовних українців».

ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО І ЙОГО ВПЛИВ НА ДЕМОКРАТИЧНІ ЗМІНИ

Пилипчинець О.В., помічник-консультант народного депутата України

«Революція гідності), яка призвела до значних змін в Україні мала багато підґрунть: громадяни вимагали тіснішої інтеграції до Європейського Союзу, обмеження впливу Росії у внутрішні справи України, усунення від влади неефективного та корумпованого уряду на чолі з Віктором Януковичем. Але головною їх вимогою було жити в країні де панує верховенство права та демократія.

Таке прагнення є зрозумілим, оскільки демократичні країни є звичай більш у спішними і про цвітаючими, ані ж кр айні з авторитарним і режимами.

Проте повалити авторитаризм легше ніж замінити його відповідальною, демократичною і компетентною владою. Доволі часто новий уряд не здатен дати відповіді на виклики, які постають перед країною, і в підсумку, громадяни опиняються ще в гіршому становищі, ані ж до революційних змін. Така доля спіткала Україну після «Помаранчевої революції», Єгипет, Туніс, Лівію після «Арабської весни». Віра в демократію і демократичні цінності спалахує в моменти тріумфу, як це було в Києві, або ж Каїрі, але потім через численні помилки нової влади, цей запал неминуче згасає.

Тож, ці процеси ставлять перед нами нериторичне питання: чи не є кращими зразками для розвитку ті країни, які очолює сильний лідер необтяжений тягарем дієвих демократичних інститутів? Приміром, Комуністична партія Китаю нівелювала монополію демократичних західних країн на сталий економічний прогрес. Представники цієї партії доводять, що їх модель державного управління, яка передбачає суворий контроль партії над всіма суспільно-політичними і економічними процесами в країні, а також просування до вищих керівних лав найбільш талановитих і здібних людей, є більш ефективною. ані ж налто чутлива до потрапляння в безвихіль